

[Gert Petersen.]

have at vide af udenrigsministeren: er det socialdemokratisk politik, som jeg læste op? I så fald kan jeg tilskutte mig det. Men jeg er stadig væk ikke helt sikker på det. Jeg har det indtryk, at den danske regering i virkeligheden står usikker over for spørgsmålet om, hvad denne sikkerhedskonference skal ende med. I det papir, jeg står med her, fortsætter man:

„Samarbejdsorganet kan blive den praktiske ramme om en sikkerhedsordning til afløsning af militærblokkene.“

Det er blevet sagt tidligere, men jeg synes nok med lidt svagere accentuering, at regeringens mål var at nå frem til en situation, hvor begge militærblokke kunne afvikles. Jeg vil godt høre fra udenrigsministeren: er det stadig væk målsætningen, og er det også en målsætning, der går ind i overvejelserne om, hvad sikkerhedskonferencen skal, ikke munde ud i, for det er ganske klart, at det kan denne konference ikke munde ud i, men sætte i gang af processer på længere sigt? Til sådanne processer hører også flere sikkerhedskonferencer end bare denne ene. Der hører også et permanent organ, der kan forberede disse konferencer.

Andre problemer, som udenrigsministeren er inde på, er drøftelserne om de afbalance-rede styrkereduktioner i Europa, MBR. Her må jeg sige, at jeg ikke deler ministerens optimisme. Jeg synes tværtimod, at disse drøftelser går meget trægt. Det er vist ikke noget, som kun jeg synes. Det er vist en kendsgerning, at de går meget trægt, og man kan nok spørge, i hvor høj grad det menes ærligt, og her tænker jeg faktisk på begge parter. Jeg ved ikke, hvor stærk interesse Sovjetunionen har i denne sag. Jeg ved så sandelig heller ikke, hvor stærk interesse visse store NATO-stater har i det. Af og til kan man i kommentarer i Storbritannien f. eks. mærke meget stor betænkelighed ved MBR-tanken; det kan føre til en alvorlig svækkelse af NATO osv. osv. Man spørger sig derfor en gang imellem, hvor alvorligt dette med de afbalancerede styrkereduktioner er ment. Under alle omstændigheder beklager jeg, at man fra dansk side har accepteret NATOs idé om at begrænse deltagerkredsen til, at det kun skulle være centraleuropæiske stater osv. modsat det synspunkt, at samtlige europæiske lande kunne

deltage — det var, så vidt jeg har forstået, oprindeligt Warszawapagtens synspunkt. Dette har ført til en ulidelig diskussion om, hvilke stater der må deltage og hvilke ikke, og det er i virkeligheden det, der i øjeblikket blokerer mulighederne for at komme videre. Den diskussion ville man være kommet uden om, hvis man simpelt hen havde accepteret, at alle europæiske stater, som var interesseret, kunne deltage i disse forhandlinger om begrænsede styrkereduktioner på lige fod, ikke nogle med observatørstatus osv.

Så er der — ja, jeg ved ikke, om jeg tør sige samarbejdet inden for fællesmarkedet, for nu er det jo udenrigspolitik, vi taler om, og udenrigsministeren lægger altid megen vægt på, at der ikke er noget udenrigspolitisk samarbejde i fællesmarkedet udledt af Romtraktaten. Det er noget, som foregår parallelt mellem de ni lande, der er medlemmer af fællesmarkedet. Jo, jeg har forstået det efterhånden. Men jeg tror nok, at hr. Poul Hartling i og for sig gjorde nogle rigtige bemærkninger, hvis konklusion jeg dog var aldeles uenig i. Den gik ud jo ud på, at vi skulle intensivere det. Hans kritiske bemærkninger var jeg mere enig i, og de gik ud på, at det vist er en meget formel betragtning. Man siger, at det er konsultationer. Ja men herregud, hvad er det, vi gør inden for NATO? Det er også konsultationer, og disse konsultationer kan munde ud i en beslutning, hvis man er enig. På ganske samme måde kan det også inden for fællesmarkedet — nu siger jeg det alligevel — munde ud i en beslutning, hvis konsultationerne viser, at man er enig, og så får man altså en på fælles grund aftalt og samordnet optræden. Så er det egentlig ret underordnet, om det er et overnationalt organ, der er tale om, eller om det er et konsultativt organ.

Jeg har i hvert fald indtryk af, hvis jeg må sige det på den måde, at denne konsultationsaftale fungerer noget bedre og noget mere intensivt end en anden konsultationsaftale, som den højtærede udenrigsminister engang har sammenlignet den med, nemlig den, som findes omtalt i communiquéet fra den sovjetiske ministerpræsident Kosygin's besøg i København. Derom sagde udenrigsministeren under en tidligere debat her i tinget til mig, at det var i virkeligheden en lille